

BAKARA SURESİ 3. DERS 4. AYET

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَاتَّبَاعِهِ أَجْمَعِينَ
سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ
سُبْحَانَكَ لَا فَهْمَ لَنَا إِلَّا مَا فَهَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْجَوَادُ الْكَرِيمُ
رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي
وَاخْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي يَفْقَهُوا قَوْلِي
وَأَقْوِضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ

Hamd Âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam Resûlümüz Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem), onun ailesinin, ashabının ve onlara güzellikle tabi olanların üzerine olsun.

Ya Rabbi! Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Senin bize öğrettiğinin dışında bizim ilmimiz yoktur. Şüphesiz sen, her şeyi en iyi bilen, her işi hikmetli olansın.

Ya Rabbi! Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Senin bize gerçeği anlattığının dışında bizim anlama imkânımız yoktur. Şüphesiz sen çok cömertsin ve çok ikram sahibisin.

Ey Rabbim! Göğsümü ferah eyle, işimi kolaylaştır. Dilimin bağına çöz de sözümü anlasınlar.¹

Ben işimi Allah'a bırakıyorum. Şüphesiz Allah kullarını görür.²

Bir önceki dersimizde Bakara Suresi'nden gayba iman meselesini işlemiştik. "Elif lam mim zalikel kitabü la raybe fih hüden lil muttakin. Ellezine yu'minune bil gaybi." Bu kısma kadar ilerledik. Şimdi 've yugîmûne's-salah' yani namaz kısmından bahsedeceğiz.

Bu kitabın ancak muttakilere, takva sahiplerine, Allah için bir dikkat taşıyanlara yardım edeceğini öğrendik. Sonra da bunun ilk şartı olarak Allahu Teâla bize gayba iman etmek gerektiğini öğretti. Gaybın hemen akabinde ise muttakilerin namaz kıldığını görüyoruz.

Ve yugîmûne's-salah. Onlar ki namazı gereğince kılarlar.

Gayba imanı sağlayacak olan en büyük köprü bizim için namazdır. Yarın başımıza ne geleceğini bilmeden yine de huzurlu bir şekilde devam edebilmek, ihtimallere rağmen yapmamız gerekenlere odaklanabilmek, anda kalabilmek...Bütün bunlar aslında namazla sağlanabilecek olan değerler.

¹ 20/ Tâ-Hâ Suresi, 25, 26, 27, 28

² 40/ Mü'min Suresi, 44

Allah'ı ananları melekler anar. Ve melekler o insanların üzerlerine sekinet indirir. Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur. Biz namaz kıldığımızda Allah ile ilişkimizi daha sıkı bir hâle getirmiş oluruz. Zaten sağımızda ve solumuzda iki tane melek olduğunu biliyoruz. Ancak genellikle bunu unutarak yaşıyoruz. Namaz kıldığımızda selam veriyoruz sağımızdaki ve solumuzdaki meleğe, onlarla da aslında hukukumuzu muhabbetimizi artırmış oluyoruz. Günde 5 kere birisine selam vermek için hususi olarak onun yanına gittiğinizi düşünün. Bu, aradaki muhabbeti artıracak bir şeydir. Biz de her namazda yanımızdaki iki meleğe selam vermiş oluyoruz. O meleklerle de aramızdaki hukuk artıyor. Melekleri biz görmesek de onların Allah'ın izniyle bize sekinet verme, bizi muhafaza etme, işlerimizde yardım etme becerileri var. Biz onlarla yakınlığımızı arttırdığımızda, onlara selamımızı güzelleştirdiğimizde onların namazın içinde ve dışında da bizimle olan iki arkadaş olduğunu yakînen hissettiğimizde, onlar da bizim üzerimize daha fazla sekinet indirmeye başlıyorlar. Aslında mesele bu.

Aynı şekilde Allah ile de günde 5 kere buluştuğumuzda -tabii şuurlu bir şekilde- Rabbim ile günde 5 kere buluşmuş oluyorum ve her bir görüşmede iyi bir kul olacağıma dair, onun kulu olduğuma dair Fatıha Suresinde söz veriyor ve O'ndan yardım diliyorum. O'na boyun eğiyorum, secdeye eğiliyorum, kulluğumu hatırlıyorum aslında her namazda.

Hem namaz kılıp hem günah işlemek bizim dinimizce esasen mümkün değildir. Ancak hayatımızda bu şekilde ilerleyen durumlar olabilir. Yani namazımıza rağmen sürdürdüğümüz küçük ya da büyük günahlar olabilir. Bu durumda, *o halde benim namazım geçerli değil. En iyisi kılmayayım bu günahı bıraktıktan sonra kılarım* gibi bir bakış açısı doğru mudur? Elbette ki doğru değildir. Aksine namaza daha fazla tutunmamız gerekiyor ki bu namaz bizde o günaha karşı bir soğukluk meydana getirsin.

Ben gerçekten bütün kalbimle inanıyorum ki, insan namazında ısrar ederse, tam anlamıyla hakkı ile yapamıyor olsa bile günahlarını sürdürüyor olsa bile, namazına devam edip Allah'a yalvarırsa: *“Allah'ım ben bir takım günahlar işliyorum ve bunlara karşı da kalbimde bir muhabbet hissediyorum. Yani hem işliyorum hem de işlediğim bu günahları bir taraftan sevmekteyim. Bunu giymeyi, bunu yapmayı, bu şeyle olmayı, maalesef bu pis durumu sevmekteyim. Bir şekilde benim kalbim bu duruma alışmış, ayrı bir muhabbet oluşmuş ama ben yine de senin huzurundayım. Senin için secdeye gidiyorum, yalvarıyorum sana, bu sevdiğim kötü durumu, fiili duyguyu benim kalbime kerih göster. Yani bana yardım et, dersek; kalbimizde çirkinleştirilir. Bunun sevgisini benden al. Senin sevdiğilerinin sevgisini benim kalbime koy, diye ısrar edersek, kalpler Allah'ın elindedir ve bir an yeter değişmeye.”*

Eğer kul ısrarla böyle bir dua sahibi olursa inanıyorum ki Allah bu günahın sevgisini kalpten almaya muktedir. Neden hataları, günahları sürdürebiliriz? Ona karşı bir muhabbet, meyil, alışkanlık duyduğumuz için.

Tabii ki sadece dilimizdeki dua yetmez. Bizim de irade göstermemiz gerekir. Mesela zina eden bir hanımın sadece dua etmesinin yetmeyeceği gibi, bu noktada oradaki zinayı sonlandırması gerekir. Fakat sonlandırma gücümüzün artması için dua etmeliyiz. Allah'ın sevdiklerini sevebilmek için de dua etmeliyiz. İşte namaz duayı bize hatırlatan büyük bir aracı. Namazın içinde de dua ediyoruz surelerde. Namazı bitirdiğimizde de dua ediyoruz. Tesbihatlarda da dua etmiş oluyoruz. Sürekli Allah ile konuşuyoruz.

Namazı bitirir bitirmez hemen kalkıp gitmek, duaya vakit ayırmamak, secdede biraz vakit geçirmemek, tesbihatları yapmamak aslında kendimize karşı çok büyük bir kötülük. Çünkü sunacağımızı sunmuşuz Rabbimize. İşte şimdi Rabbimiz diyor ki *hadi isteyeceğini iste*. Hiçbir şey istemeden kalkıp gidiyoruz. Böyle olması kendi adımıza zarar.

Allah ile olan ilişki daima önce namazdan geçer. **Eğer vefat ettiğimizde nurlu bir kabir ile karşılaşmak istiyorsak, Allah ile buluşmamızın muhabbet üzerine olmasını istiyorsak; dünyadaki buluşmalarımıza dikkat etmemiz gerekiyor.** Öldüğümüzde istesek de istemesek de Allah ile buluşacağız. Bu dünyada belki defalarca Allah ile buluştuk namazdayken. Ancak bu buluşmalarda saygı içinde miydik? Hemen gitmeye mi çalışıyorduk? Namazımızdan çalmaya mı çalışıyorduk? Rükunları tam olarak yerine getirebiliyor muyduk? Yoksa hiç secdeye gitmiyor muyduk..

Bütün bunları belki de yapmadan, özensiz, dikkatsiz, pis kıyafetlerle namaz kılıyoruz. Burada çalışan insanları tenzih ediyorum. Fabrika işçisidir, necis değildir, üzerinde yağlı kıyafetler vardır. Buna yapacak bir şey yoktur. Elbette kastım bu değil. Evde olmamıza rağmen çok özensiz, eski kıyafetler ile namaz kılmak, pijamalarla namaz kılmak...bunları çok kaba buluyorum. Evet haram değil ama misafiri pijama ile karşılamıyorsak, buluşacağımız bir insanın yanına çamaşır sulu kıyafet ile çıkmıyorsak, namaz kılariken de kullanmadığımız, insan içine çıkamayacağımız absürt kılıklarla namaza çıkmamamız gerektiğini düşünüyorum edeben. Zaten Allah ile buluştuğumuza kalben iman ediyorsak o şekilde karşısına çıkamayız. İmanda da zafiyet olduğu için bu şekilde yapıyoruz. Biraz daha özen lütfen.

Hanımefendiler için şunu tavsiye ediyorum: Yani bir tane namaz kıyafeti alsanız, kapaklı içten geçirilebilen, bileklerinizi kapatacak şekilde direkt pijamanın üstüne bunu giyebilirsiniz. Size olmayan bir eteği giyip alttan pijamanın paçalarının çıkması gerçekten hoş bir şey değil. Sonra o namaz elbisemizin üzerine yakışacak bir tane örtü seçmek çok zor değil diye düşünüyorum.

Dışarı için 50 tane kıyafetimiz var, tabii ki bu farz bir durum değil ama eğer ki dışarıda çeşit çeşit giyinmeyi seviyorsam, özenmeyi seviyorsam kendime namazda da farklı farklı elbiseler ile güzel güzel kıyafetler ile Rabbimin huzuruna çıkmak, Rabbim için hazırlanmak, daha hoş gözükme bana daha sevimli geliyor, gelmeli.

Ne için o an giyiniyorum? Evde kimse yok, kimse misafirlğe gelmeyecek ama Rabbim ile buluşacağım sonuçta günde 5 kere. O yüzden güzel giyinmek daha hoş bir düsturdu diye düşünüyorum.

Hasta olduğumuz bir zaman olabilir veya çok bıkkın olduğumuz zaman olabilir, evet insanlık hali. Ama bu zamanlar dışında da biz meleklerle, Rabbimiz ile birlikteyiz, namazın dışında da sürekli olarak. O yüzden eşofmanımızın da temiz ve güzel olması, kendimize karşı biraz daha özenli olmak, temiz olmak, güzel olmak hoş şeyler. Bunların ruhen de insana iyi geleceğine inanıyorum. Bunlar tabii tavsiyelerim naciwane. Evin içinde de temiz kokmak, güzel kokular sürmek, özen göstermek bunlar önemli.

Biz istesek de istemesek de Rabbimiz ile buluşacağız zaten. O zaman o esas buluşmadaki güzelliği belirleyecek olan husus, bu dünyadaki buluşmalarımızın nasıl olduğudur.

Hemen mukayese edelim. Tabii ki Allah benzetmelerden münezzehdir. Birisi var benimle buluşmak zorunda olduğu zamanlar oldu. Fakat bu buluşmalara hep isteksiz olarak geldi. Belki de hiç gelmedi bu buluşmalara, hiçbir zaman özenmedi gelse de. Hep yanımdan gitmek istedi. Bana sürekli olarak bunu hissettirdi. Belki de daha kötüsü buluşmalarımızın hiçbirine gelmedi. Ben onu hep bekledim. Sonra 10 yıl, 20 yıl, 50 yıl geçti. Sonra bir gün geliyor bu insan, artık benimle buluşmak zorunda kalıyor. Gidecek başka hiçbir yeri yok. Benim yanıma gelecek ve bir daha başka hiçbir kimsenin yanına gitmeyecek. Bu şekilde ömrünü tamamlamış olup da yanıma dönen kişinin benim ile bir muhabbeti olabilir mi? Şu noktadan sonra biz bir dostluk hukuku sağlayabilir miyiz? Maalesef sağlayamayız.

Dostluk yavaş yavaş oluşur. Eğer bizim o güne kadar bir muhabbetimiz olsaydı, eğer kişi o güne kadar bazı zamanlarda isteksiz olsa bile gelmediği olmuş olsa bile, sonra bundan pişman olup telafi etmiş olsaydı, özür dilemiş olsaydı, gayret göstermiş olsaydı, ben de o insanı tanımış olurum. Geldiği buluşmalarda muhabbet etmiş olurum, sonra mecburi birliktelik hâlimizde iken benim de ona karşı şefkatim, muhabbetim daha fazla olurdu. Mantıken de böyledir. Kendimiz için de mukayese etsek durum bu şekildedir.

İşte biz ahiretteki dostluklarımızı, aslında Resûlullah (sav) ile olan, diğer peygamberlerle de, sahabeyle de, Allah u Teâla'nın kendisi ile de olan buluşmamızı, dostluğumuzu bu dünyadayken tahsis ediyoruz. Ben inanıyorum ki İbrahim Aleyhisselam'a dua ettiğimizde namazın sonunda, o da bizden haberdar olmuş oluyor, o da bizi tanımış oluyor. Burada Hadislerle İlim ve Hikmet kitabını okuduğumda Hasan bin Basri'yi tanıdığımda, Ebu Süfyan'ı tanıdığımda, Hz Ömer'e daha bir muhabbet duyduğumda, sahabelere karşı daha bir iştihak duyduğumda ben inanıyorum onlar ile buluşabilme ihtimalimin yükseldiğine. Neden? Çünkü kişi sevdiği ile beraberdir, diyor Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem.

İmam Buhari ile, Ahmet Bin hanbel ile tanışmak gerçekten kalbimi çok heyecanlandıran şeyler. Ve yine bu heyecan birçok günden insanı alıkoyabilecek kudrette. Çünkü Ahmet Bin Hanbel nasıl bir hayat yaşamış bakıyorsunuz.

Hayret verici, ne kadar yemek yemiş, hayatında nelere dikkat etmiş. Hz Ali'nin hayatına bakıyorsunuz, Hz Hatice'nin hayatına bakıyorsunuz.

Hız Hatice'nin, Hz. Fatıma'nın hayatını öğrenmiş bir hanımefendi kayınvalidesini külfet olarak görebilir mi hayatında? Böyle hanımlardan ufuk öğrenmiş bir insan eşi sevgililer gününü kutlamıyor diye evinde huzursuzluk çıkarabilir mi?

Neyin nereye tesir edeceğini kestiremezsiniz. Ama sahabenin tamamında bir örneklik vardır. Evet, Hz. Hatice'nin kayınvalidesi yoktu, vefat etmişti zaten ama Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellemin süt annesi vardı mesela. Düğünleri zamanında ısrarla süt annesinin gelmesini isteyen Hz Hatice idi. *"Benim de annem yok ya Muhammed, senin de annen yok. O gelse de biz onu hoş tutsak, biz onunla ilgilensek, onun yanında olsak."* demişti Hz. Hatice validemiz. Sonrasında kalıcı olarak yanlarında bulunmuyor süt annesi ama yani bugün hangi hanımefendi der ki eşi gelse de hoş tutsak, gelse de onu ağırlasak diye. şeytanın bu noktada çok fitne verdiğini düşünüyorum.

Yaşım ilerledikçe de birçok noktada daha farklı düşünüyorum. Buradan da davulun sesi uzaktan hoş gelir diye düşünülmesin. O işler öyle olmuyor. Mesleklerde de, ilişkilerde de, kayınvalide meselesinde de, kariyer meselesinde de, bilemiyorum çocuğumuzun okulunda da, bütün meselelerde aslında şuradakiler çok iyidir, buradakiler çok kötüdür diye bir genellemeye gitmek çok beyhude bir genelleme. Aslında kayınvalideler kötüdür değil, aslında bir insan kendi içinde kötülük taşıyorsa, kendisi ile ilgili sorunu olan birisi ise bu, benim öz annem de olsa zarar verebilir. Duygusal olarak da zarar verebilir, beden olarak da beni yorabilir. Aynı şekilde bunu öz babam da yapabilir. Burada kayınvalide, kayınpeder olma meselesi değil. **Temelinde, insanlığında sorun olup olmama meselesi var.**

Bir insanın insanî olarak davranışlarında bir ölçüsüzlük varsa o zaman daha fazla mesafe, daha fazla dikkat, bir strateji gerekebilir. Ama yani direkt bir ön yargı ile gitmek *kayınvalide zaten, kayınpeder zaten...* bu çok büyük bir haksızlık karşıımızdakine. **Onlar da zaten öz annemizden, babamızdan farklı olmuyorlar hem de o insanları cennet sebebi görmemek bugün şeytanın gençlere empoze ettiği çok büyük bir sıkıntı.** Siz o insanı her ziyarete gittiğinizde Allah size ecir yazıyor, kendi annenize gidiyormuşsunuz gibi ecir yazıyor. Odayı süpürdüğünüzde, bir bardak su götürdüğünüzde... Anneciğim sen de iyi ki varsın, Allah razı olsun dediğinizde belki de 100 tane günahımız temizleniyor. **Evet, bazen nefsi zorlayan durumlar da olabilir ama benim tavsiyem genç kardeşlerime özellikle zor bir ailenin içindeyseler de, zor bir kayınvalide, kayınpeder ilişkisinin içindeyseler de doğru bir seviye, denge kolladıktan sonra onlara yaptıkları her şeyin cennet sebebi olduğunu hatırlamak.**

Yani biz günahlarımıza her zaman engel olamıyoruz. Nefsimize her zaman engel olamıyoruz. Ummadığımız yerlerde, ummadığımız anlarda zafiyetler gösteriyoruz. Allah'a söz veriyoruz. Sonra bunu tutamıyoruz. Namazlarımızı hakkı ile kılamıyoruz ama belki de kayınvalidenin ettiği çok içten bir dua *Allah razı olsun kızım* lafı çok büyük bir ecir olacak senin için. *Allah razı olsun oğlum* çok büyük bir ecir olacak.

Karşımızda çok huysuz bir insan olabilir. Hakikaten kızını, oğlunu çok kıskanan bir insan olabilir. O zaman da insandan bir muhabbet beklemeden sadece Allah rızası için yapmamız gerekenleri yapıp belli bir seviyede, belli bir uzaklıkta kalıp Allah için yapacağımız yaptığımızı. Yani “*yapıyorum, yapıyorum, yapıyorum ama bir kere bile Allah razı olsun demiyor. Bir kere bile teşekkür ederim demiyor.*” Onun dememesi önemli değil ki, her yaptığında Allah bunun ecrini yazıyor zaten.

Bakın sorun nereden kaynaklandı şimdi? Gayba imandan kaynaklandı. Eğer yaptığım iyiliğin karşılığının tam olarak yazıldığına o an eminsem, günahlarımın silindiğine eminsem neden yapmakta zorlanayım ki? Benim o insanla bir işim yok ki. O insan bana sadece bir ecir kapısı olmuş oluyor.

Gayba imanda sorun yaşadığımız için ikili ilişkilerde şuna çok takılıyoruz: *O bana ne yaptı, şu bana ne yaptı, bu bana bunu yapmadı...* Elbette ki dostlarımızı, yakınlarımızı, eşimizi seçerken, çocuklarımızı yetiştirirken, çevresini tahsis ederken kendi içimize sinen, kendi dengimiz olan ve bize de iyilikleri olan insanlar ile birlikte olmalıyız. Burası apayrı bir mevzu. Ama anne, babamızı seçemeyiz. Bize karşı hakikaten hürmetli iyi bir eşimiz vardır. Yine de anne babasının bazı davranışları vardır ki, biz kontrol edemiyoruzdur. Burada yine merhamet sahibi olmakta hayır vardır.

Bir de şunu eklemek istiyorum konunun biraz dışına çıkmış oluyorum ama inşallah bu söylediklerimin birine faydası olur. Kayınvalide, kayınpeder de bir anne baba; birçok şeyi aslında kötülük olsun diye yapmıyorlar. Yani *ben bunu yapayım da geliminin, damadımın, kızımın, oğlunun hayatını eziyete çevireyim. Zindanlarda yaşıyormuş gibi hissettireyim. Ona Çin işkenceleri yapayım* diye böyle düşüncelerle uyumuyor bu insanlar. Eğer patolojik bir rahatsızlığı yoksa bunu tahsis etmiyorlar aslında. Peki neden beni üzen bu davranışı ısrarla yapıyor? Çünkü o davranış onun için, onun yetiştiği kuşak için sıradan ve normal bir davranış. O, normal davrandığını düşünüyor. İyilik yaptığını düşünüyor. O, bunu olağan bir durum olarak görüyor.

Demiyorum sınırlarımızı ihlal ettirelim, mahremiyeti ihlal ettirelim, onların istediği gibi yaşamak zorunda olalım. Hayır, bunu kast etmiyorum. Sadece şeytan şu şekilde sizi çok yorabilir. *Bak gördün mü, bak bilerek yapıyor işte. Sırf sana şeylik olsun diye yapıyor işte.* Hayır ben eminim ki, çoğu sefer bilerek yapmıyor. Bu, onun normali olduğu için yapıyor. Bunu bir görebilsek çocuk olduğunu yani karşımızda. Bir nevi bir çocuk olduğunu, yaşlılığın aslında çocukluk demek olduğunu bir bilebilsek.

5 yaşındaki bir çocuk nasıl ki bir şeyi evet bilerek yapıyor, mesela prize parmağını evet, bilerek sokuyor ama bilerek de yapmıyor aslında. Buna benzer bir durum olduğunu bir görebilsek kalbimizdeki şefkat ve merhamet artacak.

Gayba iman edebilsek! Vallahi bu büyük insanlar bizim için cennet kapısı, ben sürekli böyle bakmaya çalışıyorum. Şunu da söylemek isterim ki, nefsim her zaman kolay geliyor diyemem tabii ki benim de nefsimin kabardığı noktalar oluyor. Bu kadar da olur mu diye insan yükseliyor tabii ki. Ama kendime şunu hatırlatmaya çalışıyorum: **Bak, şu anda sakinleşebilirim. Dışarıya bir şey yansıtmadan, kendi içinde sakinleşebilirsen, şurada gösterdiğin hürmet sebebiyle, bastırдыңın öfke sebebi ile cennette sana bir köşk verilecek.** Çünkü Resûlullah (sav) haklı da olsa tartışmayı terk edene cennetin ortasında bir köşk verileceğine ben kefilim buyurmuştur.³

Yine de şunların altını çizmek istiyorum. Sınırları ihlal ettirmemek önemli. Tabii ki burada hanımların da, beylerin de bir denge kurmak üzere hareket etmesi önemli. **Yine naçizane tavsiyem, diyelim ki anneniz size eşiniz hakkında bir şeyler söyledi. Ve bunlar biraz olumsuz şeyler ise asla bu gidip de eşe aktarılmaz. Aktarılmamalı asla asla asla.** Yani kayınvalide gelinin hakkında bir şey söyledi ve kesinlikle gelinin hoşuna gitmeyecek bir şey. Bu geline söylenmemeli. Aynı şey damat için de geçerli. Sakın eşinize gidip de bunun aktarımını yapmayın. Çünkü o, sizin anneniz ve babanız. Siz belki de onu unutacaksınız. Ama karşıdaki insan bu aileye yeni girdi unutamayabilir, aklında kalabilir, şeytan buradan bir fitne verebilir. Zaten karşıdaki tarafın da konuşmasına izin vermemek lazım. Bu ayrı bir bahis ama oldu ki konuştu kesinlikle bu taşınmamalı. Aradaki dengeyi kurmak da büyük bir meziyet.

Gayba imanımızı kuvvetlendirdiğimizde insan ilişkilerimizin çok daha yumuşak bir hale geleceğine inanıyorum.

Bir de gayba iman ettiğimizde ölümü çok daha yakın hissedeceğiz. Birisi ile tartıştığım zaman eskiden bunu daha fazla uzatabilirdim, hayatımdan çok daha kolay çıkarabilirdim, daha keskin davranabilirdim. Ama **şu an konuştuğum insanla sürekli onun ölüm ihtimali ile birlikte konuştuğum için, bu benim kalbimi yumuşatıyor. Yani sabaha ikimiz de ölmüş kalkabiliriz ve herhangi bir meseleden birinin kalbinde huzursuzluk meselesi iken ölmek istemiyorum. Birini öyle ölmüş de bulmak istemiyorum. Yani huzurlu ayrılmış olmak istiyorum insanlardan.** Bu her zaman %100 gerçekleşebilecek bir durum değil ama en azından diyebilirim ki, elimden geleni yaptım. Yani affetmek için de, affedilmek için de, iyi ayrılmak için de gayret gösterdim. Her zaman olmayabilir, nasip. Burada yapacak bir şey yok.

Galiba imanımızı kuvvetlendirecek olan en büyük şey namaz kılmak. Çünkü namaz kıldığımda melekleri hatırlıyorum. Esas büyük buluşmayı hatırlıyorum. Hesap vereceğimi hatırlıyorum. Peygamberimi (sav) ve peygamberleri hatırlıyorum. **Peygamberler ile ortak bir iş yapmış oluyorum namaz kıldığımda.**

³ Ebû Dâvûd, Edeb 7. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 58; İbni Mâce, Mukaddime 7/“Haklı bile olsa çekişip didişmeyen kimseye cennetin kenarında bir köşk verileceğine ben kefilim.

Şakadan bile olsa yalan söylemeyen kimseye cennetin ortasında bir köşk verileceğine kefilim.

İyi huylu kimseye de cennetin en yüksek yerinde bir köşk verileceğine kefilim.”

Birisi benimle bütün buluşmalara özensiz ve zoraki gelmiş olsa ya da hiç gelmemiş olsa mecburen bir arada kaldığımızda aramızda bir muhabbet olmamış olur. İşte her kim ki Rabbine kavuşmak istiyorsa Rabbi de ona kavuşmak ister. Kim de Rabbine kavuşmak istemiyorsa Rabbi de onu dört gözle beklemez. Çünkü siz Allah'ı sevmiyorsanız, istemiyorsanız, hiçbir iştihak duymuyorsanız Allah'ın sizi sevmeye zaten ihtiyacı yok.

Yine de Allah bütün kullarını şüphesiz sever. Nereden biliyoruz? Allah yokluğa rahmet nazarıyla baktığında varlık hasıl olur. **Eğer seni yarattıysa bu seni sevdiği içindir.** Sana değer verdiği için oldu. Çünkü sen bir taş olarak yaratılabilirdin, bir kurbağa olarak, bir gök cismi olarak da yaratılabilirdin ama sen bir insan olarak yaratıldın. **Allah'ı zikredecek bir kalp verildi sana.** Yani çok şerefli bir varlıksın o yüzden. Buradan emin olabilirsin ki Allah seni çok seviyor, kendisini anabileceğin biri olarak seçti seni. Demek ki seni çok seviyor, gerisi muhabbetin ne şekilde ilerleyeceğinin durumu sana kalmış, bana kalmış, hepimize kalmış.

Allah namazlarımızı bereketlendirsın. Lütfen rica ediyorum rükunları tam olarak yerine getirmeye çalışalım. Rükunları hızlı bir şekilde yapmayalım. *Sübhone rabbiyel azim* derken hem dudaklarımız kıpırdasın, hem ne söylediğimizi anlayalım. Sonra kalkarken *semiallahu limen hamideh.* Gayet sakin bir şekilde. *Rabbena velekel hamd.* **Bu ikisinin arkasında söylenen bir dua var. Hamden kesiran tayyiben mübareken fih.** bir sahabe duasıdır.

Çok da hoş bir anısı var *hamden kesiran tayyiben mübareken fih.* Peygamberimiz (sav) sahabeye namaz kıldırıyor, namazı bitirdikten sonra cemaate dönüyor ve diyor ki: *“Aranızda bir kişi farklı bir iş yapmış namazda o kişi kim?”* sahabe çekiniyor tabii ki yanlış bir şey yaptım herhalde diye bir endişe duyuyor. Birkaç kere soruyor Resûlullah (sav) ama cevap alamıyor. En sonunda sahabe el kaldırıyor diyor ki, *ben ya Resulallah. Ne dedin?* diyor. *Kalkınca rabbena lekel hamd dedikten sonra hamden kesiran tayyiben mübareken fih dedim.* Resulullah diyor ki, *sen bunu dediğinde Allah'ın o kadar hoşuna gitti, onu o kadar memnun ettin ki, ben birçok meleğin sana sevap yazmak için sıraya girdiğini gördüm.*⁴ Bu kadar basit mesela. Hamd ederim, hamdler sonsuz olan Allah'a aittir. Allah temizdir, pak olandır mübarektir, daima böyledir.

Sonra secdeye eğildik. *Allahu ekber Sübhane rabbiyel ala* 7 kere de söyleyebilirsiniz bu arada. yani sadece 3 kere söylemezmiş âlimler. Böylece daha uzun secdede kalabilirsiniz. Allahu ekber oturduk.

İki secde arasında edeceğimiz dua da var. Rabbiğfirli verhamni verzukni vehdini.⁵ Bu da Peygamberimiz'in (sav) iki oturuş arasında yaptığı dua. Neden bunu tavsiye ediyorum? Hem Resûlullah (sav) ile ortak bir dua etmiş oluruz.

⁴ [Müslim, Mesacid 149, (600); Ebu Davud, Salat 121]

⁵ Tirmizî, Salât, 211; İbn Mâce, İkâmet, 23/“Allahümma'ğfirli, verhamni ve âfini, vehdini, verzukni, vecburni, verfa'ni.” Anlamı: Allah'ım, beni bağışla, bana merhamet eyle, bana afiyet ver, bana hidayet ihsan et, beni rızıklandır, benim eksikliği-gediğimi gider ve beni yücelt.

Hem de iki oturuş arasında bir şey okuduğumuzda bu kadar hızlı geri dönemeyiz secdeye. İki secde arasında en azından oturduğumuzda Allahu ekber diyecek kadar beklemiş olmak gerekir. Daha oturup sırtımız doğrulmadan geri secdeye gitmek bize günah sebebi olacak bir şey.

Bu söylediklerim ‘‘Aa ben namazımı çirkn kılıyorum. O zaman kılmayayım.’’ demek değil asla. Tabii ki kılın ama Resûlullah (sav) namaz kılan bir adamı mescidde görüyor olmadı baştan kıl diyor. Adam baştan kılıyor. Olmadı diyor. Adam yine baştan kılıyor. Olmadı baştan kıl. Adam yine baştan kılıyor. Sonra ya Resûlallah ben başka türlüünü bilmiyorum. Yani bildiğim bu kadar, diyor. Sonra adama gösteriyor, öğretiyor ve diyor ki, bundan sonra böyle kıl.⁶ Yani Resûlullah (sav) seni görse baştan kıl mı diyecek, yoksa Allah kabul etsin mi diyecek? En azından namazın erkânına dikkat etmeniz lazım. Sünnetlere ehemmiyet gösterelim.

Allah bizi namazlı insanlardan eylesin. Namazımızı da kabrimize nur kılsın. Gayba imanımızı kuvvetlendirsın. Meleklerle arkadaşlığımız, dostluğumuz artsın. Size örtü olacak hayırlı eşler ve neslinizi sürdürecektir, Allah'ı öğreteceğiniz hayırlı zürriyetler nasip etsin. Allah sizlere de bana da hem kendi ailemizi, eşrafımızı, hem de hayatımızda bir eş varsa onun ailesini, eşrafını muhabbetle kucaklamayı nasip etsin. Geniş gönüller nasip etsin.

Sizlerden istirham ediyorum, şeytanın oyunlarına, çeldirmelerine, fitnelere, gelmeyin. Karşımızda Allah'ın bir kulu var. Bunu düşünelim. Polyannacılık yapmıyorum. Hayatta çok zor insanların olduğunu biliyorum. O zaman da sınırlarımızı belirleyeceğiz, kendimize bir muhafaza alanına alacağız. Onun yaptığı kötü ve olumsuz davranışı sürekli bir sinirlenme vesilesi bulmayacağız. *Kendi iç dünyamızdaki niyeti korumak üzerine, Allah rızası üzerine bir bilinç tahsis edeceğiz kendimize.*

Allahümme salli ala seyyidina Muhammed. Selamünaleyküm ve rahmetullah.

⁶ Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 265